

POSEZIMO PO VETERINARSKI HOMEOPATIJI

2. del

Kot je v začetku leta zagotovil minister za zdravje, obljuba, da bomo lahko kupovali homeopatske pripravke tudi v naših lekarnah, že postaja črka na papirju. Tudi skrbniki domačih ljubljencev lahko upamo, da nam bo homeopatska veterinarska praksa kmalu dostopnejša.

Bogate izkušnje veterinarjev in homeopatov praktikov, ki sodelujejo z doktorji veterinarske medicine pri zdravljenju živali v tujini, kjer je homeopatija v znatnem porastu, se tudi pri nas počasi prebijajo iz anonimnosti. Najbolj uspešno uporabljajo homeopatske pripravke tisti skrbniki (predvsem psov in mačk), ki so lajšali oziroma pozdravili svoje bolezni, nudili sebi ali svojim najbližjim homeopatsko prvo pomoč ali se zatekajo k homeopatiji zaradi kroničnih bolezni, kjer klasična medicina - bolj ali manj uspešno - le lajša posledice bolezni. Skoraj vsak skrbnik psa je že izkusil na svoji – ali bolje – pasji koži, da je iz ordinacije odšel s škatlico antibiotikov, vse preveč univerzalnim zdravilom današnjega časa. Na pretirano uporabo antibiotikov v svetu oziroma njegovo zlorabo so začeli močno opozarjati že v 60. letih. Vsako leto na svetu umre zaradi bakterij, ki jim antibiotiki niso kos, več kot 5 milijonov ljudi. V Sloveniji uživa antibiotik vsak dan približno 1,7 odstotka ljudi, petina pa jih ima doma za vsak primer. Polovico antibiotikov po nekaterih ocenah zdravniki predpišejo po nepotrebnem, velikokrat na zahtevo pacientov. V veterinarski praksi so razmere podobne.

Zakon podobnosti je osnovni zakon v homeopatskem zdravljenju. Prvi ga je odkril in opisal nemški zdravnik **Samuel Hahnemann** (1755-1843). Sam je prvi opravil poskus s kininom, ki ga je dal zdravi osebi. Oseba je razvila znake, ki so slični znakom pri malariji. Nato je dal osebi z malarijo homeopatski kinin in ugotovil, da so se simptomi malarije zmanjšali. Ugotovil je, da snov, ki v velikih in toksičnih odmerkih povzroči bolezenske znake, lahko v homeopatskih odmerkih zmanjša iste bolezenske znake, ki jih je prvotno povzročila. Princip homeopatije je vnesti v telo substanco, ki sicer povzroča simptome bolezni, ki jo želi terapevt ozdraviti. Homeopatski pripravki so pripravljene z redčenjem matičnih tinktur, ki jih pripravijo z namakanjem (maceracijo) vhodnih surovin v alkoholu in vodi. Sledi dinamizacija (potenciranje) raztopin, kar pomeni mešanje s stresanjem. Izvor sestavin za pripravo homeopatskih pripravkov je zelo raznolik. V glavnem so najbolj zastopane rastline, uporabljamo pa tudi minerale, živalske izločke in nekatere toksične substance. Hahnemann je pripravil preko 100 homeopatskih pripravkov, danes jih je v uporabi preko 2000. Substanca je razredčena do te mere, da je v homeopatskem pripravku praktično nedokazljiva, bolj razredčena in potencirana pa je tudi bolj učinkovita. Enake vrste homeopatske pripravkov najdemo v različnih potencah: nižje uporabimo za fizične simptome, višje pa delujejo na psihične in travmatska stanja. Pri pacientu včasih po zaužitju homeopatskega pripravka začasno opazimo intenzivnejše simptome bolezni, ki pa so del procesa samozdravljenja. Pripravki, najprimernejši za veterinarsko uporabo, so v obliki sladkornih zrn premera od dva do štiri milimetre, ki jih raztopimo v kozarcu v majhni količini vode in z injekcijsko brizgalko vbrizgamo živali v ustni kot vsaj 15 minut pred ali po jedi. Zaradi posebne tehnike nanašanja homeopatske učinkovine na sladkorno kroglico le-te ni dovoljeno prijemanjati z roko ali ob dotiku uporabljati kovinske pripomočke (npr. žlico). Sestavljeni pripravki, ki jih kot tekočino kupimo v lekarnah, in so sestavljeni iz več različnih homeopatskih učinkovin, vsebujejo alkohol in so za veterinarsko uporabo manj primerni, razredčeni z vodo pa se uporabljajo kljub temu.

Homeopatija je – tako kot še nekatere metode komplementarne medicine – varna za uporabo. Trditev nazorno ilustrira naslednja anekdota: Strašno razburjena gospa je vstopila v zdravniško ordinacijo in pripeljala s seboj majhno deklico; zdravniku je hitela razlagati, kako je njena mala hčerka pojedla celo stekleničko homeopatskih pripravkov, ki jih je imela doma. Zdravnik je vprašal: »Z embalažo vred ali brez nje?« Nestrpna mama je odgovorila: »Brez embalaže, seveda!« »Potem je vse v redu,« je na kratko zaključil pogovor zdravnik.

Pomembno je vedeti tudi, da je doza za pacienta – yorkširskega terierja enaka dozi za bernardinca.

(se nadaljuje)

Iskrena zahvala za pomoč in nasvete pri pripravi člankov o homeopatiji gre homeopatinji dr. Maruši Hribar, ki je pripravljena odgovarjati na vprašanja bralcev na telefonski številki 01 422 86 22, vprašanja pa lahko pošljete tudi na e-naslov astra10@siol.net.

Mojca Sajovic